

TARSOLY

A **Háló** lapja

2026. február

„Sose kételkedjünk abban, hogy gondolkodó, elkötelezett emberek kicsiny csoportjai meg tudják változtatni a világot. Valójában csak ők tudják megváltoztatni.” (Margaret Mead)

Tartalomjegyzék

A Háló tájékoztatója a korábbi Háló Közösségi és Kulturális Központ önálló lábra állásáról.....	3
Meghívó hálós imára!.....	4
Helyesen szeretni – tanulva elengedni.....	5
Egyszer volt, hol nem volt a magyar népmese! 3. rész.....	7
Délvidéken szolgáló verbita szerzetes: a templom vasárnap legyen tele!.....	11
Nemzet a hátizsákban – az Erdély-járó mozgalom a Ceaușescu-korszakban.....	14
Könyvbemutató az S4-ben, avagy emlékek szárnyain.....	18
Nádmesék koncertek az S4-ben.....	22
Koncz András búcsúztatója 2012-ből.....	25
Csillag az égen.....	26

Első borítóképen

Via Dolorosa – Jézust a Golgotára hurcolják, hogy keresztre feszítsék
(T.Kovács Péter szentföldi fotója)

Hátsó borítóképen

Keresztút
Boldog Meszlényi Zoltán-templom, Budapest
(Margitfalvy György fotója)

Hálónk tája

A Háló tájékoztatója a korábbi Háló Közösségi és Kulturális Központ önálló lábra állásáról

A Háló Semmelweis utcai Központja Budapesten az elmúlt 11 évben nagyon szépen folyamatosan fejlődött, megújult. Kijelenthetjük, hogy a csak S4-ként emlegetett Központ nagykorú lett, bizonyos szempontból túl nagy is, amely egy pörgő, kulturális központ képét mutatja.

Az is látszódik, hogy a Kárpát-medencei Hálónak egy irodával kapcsolatos igényei teljesen mások, mint egy kulturális központ igényei: túlságosan sok, túlságosan eltérő tevékenységek és igények jelentek meg a Háló-irodában és az S4-ben, ami akadályozta a hatékony és nyugodt munkavégzést, és ezek az eltérő tevékenységek munkaszervezési nehézségeket okoztak, amelyeknek az együtt tartása több problémát okozott.

A megoldás az az örömteli esemény lett, amely persze emberileg fájdalmas is lehet, mint amikor a szülő elereszti a gyermekét, hogy a Háló elindítja S4-et az önálló gazdálkodás útján.

Reményeink szerint így sokkal átláthatóbb munkafolyamataink lehetnek.

Ez konkrétan azt jelenti, hogy 2026. január 12-től, a Háló-iroda, egyelőre átmeneti, új helyre költözött, és Schön György vezetésével az S4 programjainak a szervezését, és gazdálkodását, már egy, a Hálótól részben független csapat látja el. Reméljük, hogy ez az S4 még további fejlődését is szolgálja majd, hiszen eddig nem is volt a központnak kinevezett vezetője, így pedig felelős kezekbe kerül az irányítása.

Az önálló lábra állás nem szakítást, szakadást jelent, hanem egy együttműködést, amely mindenképpen szükséges és előnyös is egyben. Ugyanis a Háló továbbra is az ingatlan bérlője marad, minden benne található ingóság továbbra is a Háló tulajdona lesz, a közművek is a Háló nevéen maradnak, így például ezek számláját továbbra is Háló fizeti majd, de az ellenértéket az S4-nek kell kitermelnie. Látható, hogy

számtalan szálon kapcsolódik most is és a jövőben is a Háló és az önálló gazdálkodású S4. Fontos szempont még, hogy jogilag, tehát például az önkormányzat felé, minden felelősség továbbra is a Hálót terheli, itt tulajdonképpen tehát arról van szó, hogy a Háló egyik részlege jóval nagyobb önállóságot kapott.

Üdvözöl Benneteket, és mindenkinek sok sikert kíván egész évben a Háló Operatív Vezetősége:

Evelyn, Teca, Zsuzsa, Szabolcs, András

Meghívó hálós imára!

Kedves barátaink, ismerőseink! Szeretném felhívni a figyelmeteket, és meghívlak egy közös imára az online térben!

Minden csütörtökön, magyar idő szerint 20 órakor találkozunk, ahol alkalmanként egy-egy felkért személy végzi ezt a szolgálatot. Így lesz igazán közösségi, személyes, színes.

Amennyiben velünk tartasz, a következő linken tudsz csatlakozni:

<https://uso6web.zoom.us/j/81168797675pwd=4ybEJK2ajSfKy9bFrEneK9euHkE3PF.1>

Amennyiben ezt kéred elektronikusan, elküldjük szívesen, csak kérd a johannajakab@yahoo.com vagy a szeibert.andras@halo.hu címeiken. De fent van a Facebook események között is, és a honlapon is:

https://www.halo.hu/images/2026/kozos_halos_ima.pdf

Hogy is kell ezt elképzelned? A hálós ima évekkel ezelőtt indult, az erdélyi hálósok kezdeményezésére, és kezdetekben Csobot Gy. Szabolcs szervezte. Részben a Hálóban tevékenykedő és ahhoz tartozó társainkért, másrészt sokkal tágabb imacélokért fordultunk Istenünkhöz.

A 2025-ös évben a sorozat működtetését átvállalta a Háló Lelkiségi Munkacsoportja mint frissen megalakult műhely, melynek jómagam is tagja vagyok. Fontos és értékes feladatnak láttuk, így örömmel vettük ki részünket ebből a szolgálatból.

Tartalma és működése lüktető ívet rajzolt az elmúlt év csütörtökjeire. Kapcsolódtunk, imádkoztunk, felvállalt imaszándékokat továbbítottunk, egymást odafigyeléssel, jó szóval vagy akár egy mosollyal erősítettük! Minden csütörtök este nyolc óra tájban várva várt pillanat volt, amikor kinyíltak a zoomos ablakcskák, és felfedeztük egymás nevét, arcát a kamerán keresztül. Hisszük, hogy a közösen végzett ima a Jóistennek tetsző! Bizton állítom, hogy azokon az estéken

Ő leült közénk, és szívében hordozott minden elhangzó kérést, imát. Téged is erre hívlak, csatlakozz a zoomon, ülj be közénk, és tapasztald meg egy-egy ilyen közös ima erejét!

Jakab Johanna, a Háló Lelkiségi Munkacsoportjának nevében

Barangoló

Helyesen szeretni – tanulva elengedni

Egy műhelymunka belülről

2025 októberének napsütötte őszi hétvégéjén, Csíksomlyón, a Kárpát-medencei Háló-találkozón, sok más program mellett, négy műhelymunka kínált négy különböző, mégis egymásba fonódó utat. Négy arc, négy történet, négy kapaszkodó – és valójában mind ugyanarra a kérdésre kereste a választ: hogyan lehet ma hitelesen élni, dönteni, szeretni?

Volt, aki Szent Carlo Acutis példáján keresztül közelített: a digitális világban élő, mégis mélyen eucharisztikus lelkületű fiatal olasz fiú története arra hívott, hogy ne féljünk a jelenkor eszközeitől, hanem tanuljuk meg megszentelni őket.

Mások Pier Giorgio Frassati életével dolgoztak: a szabadság, a fiatalság és a felelősség különös egységével, ahol arról lehetett egy picit elmélkedni, hogyan lehet jól segíteni a szegényeken.

Boldog Bódi Mária Magdolna műhelye a tisztaság, a bátorság és a következetesség kérdéseit hozta közel, azt, hogy lehet-e csendben, feltűnés nélkül, mégis radikálisan Krisztushoz tartozni.

És volt egy negyedik út is. A Szűzanyáé.

Megtisztelő és egyben súlyos feladatként kaptam meg, hogy ezt a műhelymunkát én vezessem. Már a felkérés pillanatában éreztem: ez nem „téma” lesz számomra, hanem tükör.

Így érkeztem meg ebbe a műhelybe: anyaként és gyermekként egyszerre.

Már az elején tudtam, hogy a műhelymunka nem egy hagyományos kiscsoportos beszélgetés. Ugyanakkor a téma is különleges, és majd’ mindannyiunk számára „túl közel van”. A helyes szeretet kérdése. Az elengedése. Annak a felismerése, hogy a legtöbb lelki seb nem rossz szándékból keletkezik, hanem félelemből. Abból, hogy szeretni akarunk, csak nem tudjuk, hogyan.

Egy olyan világban élünk, ahol a pszichológia szerint a lelki problémák nyolcvan százaléka gyermekkori sérülésekhez kötődik. Kimondatlan mondatokhoz. El nem engedett kapcsolatokhoz. Túlféltéshez. Vagy épp hiányzó jelenléthez. Ezekkel a gondolatokkal érkeztem én is ebbe a műhelybe, nem kívülállóként, hanem érintettként.

A kiindulópont Szent Lukács evangéliumának jelenete volt: a tizenkét éves Jézus elvesztése és megtalálása a templomban. Anyaként ez az egyik legnehezebben elviselhető történet. Három nap. Három nap félelem, tehetetlenség, önvád. És mégis: amikor Mária megtalálja a Fiát, nem omlik össze, nem vádol, nem kapaszkodik. Kimondja a fájaldalmát – de nem köti meg Jézust. Meghallgatja a választ, és bár nem érti teljesen, elfogadja.

„Anyja mindezeket szívében megőrizte.”

Ez a mondat végig ott volt bennem. Mint anya, aki szeretne jól szeretni. És mint gyerek, aki vágyott volna arra, hogy bizonyos dolgokat az anyja is így őrizzen meg: csendben, ítélet nélkül.

A műhely során nem csak beszéltünk erről. Dolgoztunk vele. Rajzoltunk – mert van, amit nem lehet kimondani. Körkérdések jöttek – amelyeknél nem lehetett általánosságok mögé bújni. Volt pszichodráma is: anya–lánya párbeszéd az elszakadás nagy pillanatáról. Volt tanúságtétel. Csendes, sebezhető, igazi. És volt egy rövid YouTube-részlet is a „mamahotel” jelenségéről – arról, amikor a szeretet nem enged el, hanem visszatart. Amikor a gondoskodás mögött kimondatlan félelem van: „Mi lesz veled nélkülem?”. A kérdés, amely valójában rólunk szól.

Ahogy haladtunk előre, egyre világosabbá vált számomra: ezért más egy műhelymunka, mint egy kiscsoport. Mert itt nemcsak megosztunk, hanem megmozdulunk. Nem csak megértünk, hanem érintődünk. Nem csak felismerünk, hanem döntési helyzetbe kerülünk.

A végére nem „megoldásokkal” maradtunk. Inkább kérdésekkel, amelyek bennem is tovább dolgoznak: „Tudok-e elengedni úgy, hogy közben jelen maradok?” „Tudok-e szeretni anélkül, hogy irányítanék?” „Tudok-e bízni Istenben akkor is, amikor anyaként félek?”

A Szűzanya pedig ott volt velünk. A példája, mint nagyon valóságos anyáé. Olyané, aki tudta, mikor kell megszólalni – és mikor kell hallgatni. Mikor kell keresni – és mikor kell elengedni. Nem azért, mert nem fáj, hanem mert bízott.

Talán ez volt számomra a műhely legnagyobb ajándéka. Hogy újra megérthettem: a szeretet nem birtoklás. Az elengedés nem elvesztés.

És a remény – döntés.

Aczél Ceci

Tarisznya

Egyszer volt, hol nem volt a magyar népmese! 3. rész

Az előző részben szó volt arról, miért is fontosak a magyar népmesék a magyaroknak, hogyan illeszkednek a magyar kultúrába, örökségbe, és hogy választ adnak lételemi kérdésekre. Beszéltünk arról, hogy mikről szólnak, milyen igazságokat tárnak föl, miért kellene a csodás elemek, miért tudjuk ezeket átélni, miért szólnak rólunk, végső soron miért segítenek bennünket. Megtudhattuk azt is, miként, milyen síkokon tudnak mintát adni fejlődésünkhöz, a mindenségben való eligazodáshoz.

A szerző, készülve erre a 3. részre, átolvasta az első két részt, és az az érzés kerítette hatalmába, hogy az szinte már most teljes. Igen, általánosságok szintjén talán az, de nem beszéltünk még konkrétumokról, hogy mindezek hogyan tapinthatók ki például a jelképek rengetegében. Úgyhogy ebben, és a következő részben a mesékben található jelképekkel, vagyis hát a jelképek egy részével foglalkozunk. Reményeim szerint ezek már közelebb vihetik majd az olvasókat ahhoz, hogy egy szinttel mélyebbre kerülhessenek a népmesék megértésénél.

De azért pár figyelmeztető szó a jelképek használatáról. Ebben és a következő írásokban ismertetünk majd néhány megoldási kulcsot. De mivel a jelképek képek, és ahogy minden egyes kimondott szó minden embernek mást és mást jelent, minden kimondott szónál minden emberben más és más kép jelenik meg, így a jelképeket is lehet többféleképpen értelmezni. Főleg, ha más kultúrából is érkeznek, akik ugyanazt hallják.

Példa a fentiekre, egyik kedvenc meséből, hogy Az aranygyapjas kosokból: „Összeteszik a két fél gyűrűt, a két fél kendőt, s hát úgy talál, mint a bodosi lakodalom: sem több, sem kevesebb.”

Ez az idézet a mese vége felé van, amikor is a pár a valamikor félbetört gyűrű és félbeszakított kendő összeillesztésével talál ismét egymásra. No, de mi ez a bodosi lakodalom, amelyre lehet ilyen módon

hivatkozni? Régi barátom a Hálóból Józsa Zsuzsanna küldött el nekem, nem véletlenül, egy cikket Bodosról, és akkor derült csak fény arra, hogy ez mit is jelent. Rántsuk le róla a leplet, a cikkből vett idézettel: „Sokan élnek még az erdővidéki faluban, akik emlékeznek a címben szereplő szólásmondásra, mi több, szentül állítják, hogy ez máig érvényes, mert napjainkban sem dirigálja a lakodalmi ebédfőzést olyan asszony, aki nem ismeri annak csínját-bínját. Ugyanis az idézett állításra a magyarázat így hangzik: „a bodosi asszonyok olyan kiszámítással főztek, hogy mindenkinek bőven jutott, de a maradékot nem kellett a disznó elé önteni”. Ez kimondottan igaz! – mondják Bodosban.” Egyébként Bodost kimondottan a szólások falujának írja a cikk, de most nem ebbe az irányba haladunk tovább.

Amennyiben tehát Bodos és környékén élőknek, ahol Benedek Elek valószínűsíthetően ezt a mesét gyűjtötte, ez a mondat, ez a szólás, ez a jelkép ismerősen csenghetett, mások előtt, rejtve maradhatott. Annak a környéknek a kultúráját nem feltétlenül érthették másutt. Ráadásul egy-egy szólásnak, amely még ha el is volt terjedve a teljes Kárpát-medencében, lehettek árnyalatnyi jelentésbeli különbségei. Nos, ezeket a különbségeket a sok évszázadnyi idő tovább is erősíthette.

Továbbá a jelképeknek éppen az a sajátosságuk, hogy az értelmük nem pontosan meghatározott szabályok mentén táruul fel, ráadásul egy-egy jelképnek ténylegesen többféle olvasata is lehet. Hasonlatos ez Jézus példabeszédeihez, amikor is még maguk a tanítványok sem értették első közelítésben ezeket, és kérniük kellett a mestert az értelmük megmagyarázására. És láthatjuk, hogy egy-egy Jézusi történetnek milyen sok szintje, értelme van, sokkal több, és sokkal pontosabb, mintha konkrét szabályokat mondott volna. Ráadásul mennyivel könnyebben is megjegyezhetők! Pontosan így van ez a népmesékkal is! Tehát a víznek, sárkánynak, erdőnek, öreg királynak, égitő fának, kismalacnak lesznek itt leírásai, és ha ez a jelképmagyarázat nem illeszthető bele egy másik népmesébe, senki ne essen kétségbe, lehet neki másik magyarázata is.

A király, öreg király, mint jelkép

A király képviseli az azonosságtudatot, az egót, azaz a tudatos énképet. Ahogy a külső világban a király képviseli a törvényeket, a rendezőelvet, és ő fogja egybe a társadalmat, úgy szabályozza az ego a belső világunkat. Összehangolja hajlamainkat, meghatározza tudatos törekvéseinket.

Az igazi uralkodó a külvilágban persze az Isten, a király neki csak földi helytartója, az emberben belül ez a mély-én. A király akkor jó király, ha az égi király szellemiségét, akaratát itt a földön meg tudja valósítani. Amelyik király ebből a teljességből kiszakítja magát, zsarnokká vagy alkalmatlanná válik. Az ősi szakrális uralkodók bizony ezt meg tudták valósítani. Az ősi régi mesék leginkább erről mesélnek.

Ha a király bitorló, előbb utóbb biztosan elbukik. De ha jó, akkor is eljön előbb-utóbb az idő, amikor át kell adnia a helyét, mert az élet változik. Nem az a jó király, aki egy adott, esetleg valamikor jó formát állandósít és örökre fenntart, hanem aki az igényekkel, a világ változásaival együtt szintén változik. De ezt a képességet a fizikai, biológiai törvények miatt nem lehet túl hosszú ideig fenntartani. Az igazi nagy királyok ezt belátták még időben. Ha nem, akkor bizony gyakran letaszították őket trónjukról.

Királylány, fiatal lány, mint jelkép

A legtöbb kultúrában a fiatal lány jelenléte önmagában hordozza az inspirációt. A mesék ezt azzal fejezik ki, hogy őérte történnek a dolgok. Jönnek a hercegek megkérni a kezét, virágoznak a virágok, különböző próbákat vállalnak érte az emberek, az élet lendülettel teli. Amikor eltűnik a fiatal lány, akkor eltűnik a lelkesedés, az ihlet, a cél.

A királylány maga alapvetően passzív szerepet játszik, miközben minden körülötte forog. Ő az inspiráció maga. Ha őt elrabolják, meghal az élet, minden kiszárad, melankolikussá és depresszívvé válik.

A fiatal lány jelképez a fentiek alapján egyfajta bölcsességet is, hogyan viszonyuljunk az élethez. Amennyiben birtokoljuk ezt a bölcsességet, a fiatal lányt, akkor a világot, sorsunkat élettelinek, elevennek, értelmesnek, a dolgokat pedig csodásnak és szépnek érzékeljük. Amikor ezt a fajta bölcsességet elrabolja tőlünk például a sárkány, akkor azt vissza kell szereznünk, azaz valahogy vissza kell találnunk hozzá.

Ez az állapot menetrendszerűen visszatérhet az emberhez, de akkor meg kell fontolnunk, hogyan tudunk ebből a lelki válságból kikeveredni, hogyan tudjuk magunkban az inspirációt ismét feléleszteni. hogyan találhatunk új érdeklődést, életcélokat, hitet. Ezek gyakran segítségük nélkül nem működnek, ezért vannak az utunkon segítők, tanuló és beavató állomások, ezért kell fejlődünk.

Sárkány, mint jelkép

A sárkánynak több megközelítése is lehet.

Egyik lehetőség, hogy a sárkány a saját belső tudattalanunk jelképe. Ahogy a sárkány sokfejű, úgy a tudattalan is sokféle erőt és alakzatot egyesít magában.

A sárkányt nem lehet úgy elpusztítani, hogy levagdossuk egymás után a fejeit, mert a lelki tünetek is amorfak és megfoghatatlanok. Nem tudjuk kívül állunk szemben, hol a valódi ellenfél. Nem a tünettől kell foglalkoznunk, hanem a belső ősokkal.

A tudattalant nem a megjelenési formáin keresztül lehet legyőzni. Meg kell találnunk azokat az energiagócainkat, ahol az elfojtásaink vannak. Ezeket a gócot kell szétrúgnunk, hogy a megkötött lelki energiákat felszabadíthassuk. Tehát nem a tüneteket, hanem a belső rosszat kell legyőzni gyökerestül.

Egy másik lehetőség, hogy a sárkányt egyfajta büntudatként képzeljük el. Ezt a nevet is erősítheti: sárkány – sár – bűn – büntudat. Gyakran ez a büntudat ragadja el például a királylányt, főleg, ha nem akar például férjhez menni, azaz nem akarja a feladatát teljesíteni. A sárkány a belső rossz énünk, gyengeségeink, bűneink, büntudatunk.

A sárkány és a büntudat közötti összefüggést láttatja velünk az, hogy van olyan mese, amikor a sárkány templomba jár, sőt még le is issza magát a bűnökért. A keresztény egyházak az áteredő bűn tanítása alapján minden embert a születésétől fogva bűnösnek tekintenek, ezért is kell mindenkinek a megváltás, amelyet Jézus hoz el. Az alkoholistáknál pedig sokan magyarázzák így azt, hogy miért isznak, tehát hogy a bűneik miatt isznak, nem tudnák másképp elviselni, stb.

A sárkánynak egy másik értelmezési lehetősége, hogy amikor a mesében csak a király van és a királylány, akkor ő képviseli az anyát. Ő áll az apa és a lány útjában, ő áll a lány és a többi kérő útjában, az elrablás után már fizikailag is.

A sárkány, főleg amikor a belső rossz énünknek jelképe, egy olyan „ellenfél”, aki mindig tisztességesen jelzi, hogy jön, mert előrevágja a buzogányát, megvár minket, tisztességesen megküzd velünk. Ahogy haladunk saját belső rossz énünk szintjein egyre beljebb, egyre mélyebbre, ő egyre erősebb lesz, hiszen minél mélyebben, minél erősebben rögzült bennünk a rossz, annál nagyobb küzdelem kell a kigyomlálásához, a legyőzéséhez. De általában nem titkolja, hol vannak a gyenge pontjai, hol tartja az erejét, hiszen saját gyengeségeinket, hibáinkat, egy kis önismerettel mi magunk is kitalálhatjuk. Így a sárkány gyakran segíti a hőst, sőt mindent elrendez, hogy őt magát legyőzhessük.

Mondtuk már, hogy a sárkány az, amely a változásokat generálja, például azzal, hogy elrabolja a bölcsességünket, az inspirációnkat, ami szellemi vakságot okoz, és ez megfoszt bennünket attól, hogy a dolgokat elevennek, áramlásnak lássuk. Emiatt mindent, így magunkat is csak formának és szerkezetnek érzékeljük. Eltűnik a szellemi tudás, az inspiráció és szabadság tudata, és kialakul az egzisztenciális szenvedés állapota. Ez bűneink következménye, és nagyon jellemző mai korunkra.

Igazából nem a sárkány rabolja el tőlünk a kiráylányt, azaz az inspirációt, hanem az idézi elő ezt a vakságot, ahogyan a bennünk lévő teremtő erőkhöz viszonyulunk, ahogy nem tudunk bánni ezekkel az erőkkal. Ez is a bűneink, a rossz vágyaink következménye.

Itt a vége a népmese sorozat harmadik részének, fuss el véle!

A következő fejezetben a sárkány és a 4 őselem kapcsolatával folytatjuk a népmesei jelképek magyarázatát.

Szeibert András

Kopogtató

Délvidéken szolgáló verbita szerzetes: a templom vasárnap legyen tele!

Beszélgetés Muzslyán Elias Ohoiledwarin SVD atyával

A Délvidéken misszionáló, Indonéziából származó verbita szerzetes szerint a cél egy szép, dinamikus, aktív egyház, ahol mindenkinek helye van, s az emberek örülnek, hogy vasárnap templomba mennek. Érezzék azt, hogy a hit valami hatalmas öröm, egy vidám, boldog dolog. Mindenki örüljön, és ünnepelje meg a vasárnapot, a templom legyen tele.

Kedves Éli atya, hogyan kerültél Délvidékre?

Indonéziából származom, de az összes tanulmányaimat Magyarországon végeztem. 2002-ben érkeztem mint seminarista, akkor még csak 23 éves voltam. A papszentelés már Magyarországon történt később. Két év nyelvtanulás után kezdtem meg teológiai tanulmányaimat a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán Budapesten. 2006-ban tettem le a szerzetesi örökfogadalmamat. 2007. február 2-án, a főiskola kápolnájában Udvardy György püspök atya

szentelt diakonussá¹. Utána 2007. augusztus 25-én Erdő Péter bíboros atya szentelt pappá. Tőle kaptam kinevezést Esztergomba. Újmisés papként ott kezdtem a papi szolgálatomat. A diakónusi gyakorlatomat is az esztergomi belvárosi plébánián végeztem, oda tértem vissza.

Tomcsányi Zsófia fotója

Hogyan folytatódott a papi életed?

Az esztergomi időszak után a magyar verbita² szerzetesrendi előjárók áthelyeztek Kőszegre. Öt évig szolgáltam ott mint gyermek- és ifjúsági pasztorációért felelős megbízott, lelkigyakorlatokat szerveztem

- 1 A római katolikus egyházban a pap alatt van a ranglistán. A diakónus csak egy úgynevezett igeliturgiát tarthat. Magyar elnevezése gyakran szerep, áldozópappá még nem felszentelt személy, az egyházi rend szentségének első fokozata. Feladata az ősegyházban az istentiszteleten való közreműködés és a szegények szolgálata volt. A püspök jobbkeze, helyettese, titkára, utóda lehetett.
- 2 A verbita szerzetesrend az Isteni Ige Társasága, egy római katolikus missziós szerzetesrend, amelyet Janssen Szent Arnold alapított 1875-ben. Az Isteni Ige Társaságát (SVD) a hármas szerzetesi fogadalom (tisztaság, szegénység, engedelmisség) köti össze, és tagjai papok, valamint testvérek is lehetnek.

és vezettem a szombathelyi egyházmegyében, ahová Kőszeg is tartozik. Én vittem a szombathelyi egyházmegyei fiatalokat a Világifjúsági találkozóra Madridba.

Magyarországon minden nyáron három verbita missziós nyári táborot szerveztem, ahol 300-400 gyerek fordult meg minden évben.

Milyenek ezek a nyári táborok?

Az alsósok táborában több mint 100 gyerek szokott lenni, a felsősök és középiskolások táborában is több mint 100, utána jött egy cigánypasztoráció, a cigány gyerekek tábora, ott több mint 100 gyerek szokott lenni. Ezt csináltam Magyarországon, amióta csak pap lettem. Csak a gyerekekkel meg a fiatalokkal foglalkoztam.

Hogyan kerültél Muzslyára?

Tizenöt év után Német László belgrádi bíboros érsek – rendi testvérem – kérte, hogy jöjjek át ide segíteni. Verbita szerzetes vagyok, amely egy nemzetközi missziós szerzetesrend. Belépésünktől kezdve az életpályánkat érintő döntések Isten és az előljáróink kezében vannak. Ők döntenek arról, hogy hová menjünk, hol szolgáljunk. Mi nem választhatunk.

Itt milyen a helyzet?

Más, mint Magyarországon. Itt nagy szükség van a misszionáriusokra, A világon mindenütt szükség van rájuk, de itt fokozottabban. Szükség van arra, hogy az itteni egyház kinyíljon és fejlődjön. Mert a katolikus egyházunk itt nagyon le van maradva az amerikai vagy a lengyel egyházhoz képest. Sokat kell fejlődni ahhoz, hogy elérjük azt a szintet. Cél a szép, dinamikus, aktív egyház, ahol mindenkinek helye van, s az emberek örülnek, hogy vasárnap templomba mennek. Érezzék azt, hogy a hit valami hatalmas öröm, egy vidám, boldog dolog. Mindenki örüljön, és ünnepelje meg a vasárnapot, a templom legyen tele.

Hol tanultál meg ilyen szépen, választékosan magyarul beszélni?

Magyarországon, Budapesten nyelviskolába jártam és a főiskolán minden magyar nyelven zajlott. Aztán a mindennapokban tovább tökéletesítettem.

Mit üzensz a Tarsoly olvasóinak?

Mindenki érezze át azt, hogy mennyire fontos az Isten az életünkben, mennyire fontos Őt dicsőíteni, imádni, és a hitünket minden vasárnap a templomban ünnepelni.

A vasárnap feltámadási ünnep is. A hitünk arról szól, hogy Krisztus feltámadt a halálból – mi a feltámadt Krisztusba vetett hitünkben élünk. Ezt az élő hitet kell ünnepelni és újra meghálálni Istennek, minden vasárnap.

Széplaki Mária

Megálló

Nemzet a hátizsákban – az Erdély-járó mozgalom a Ceaușescu-korszakban

Korszakosnak is nevezhető, hiánypótló kiadvány jelent meg a közelmúltban Nemzet a hátizsákban címmel a Válasz Offline kiadásában a múlt század 70-es, 80-as éveinek Erdély-járó mozgalmáról, amelynek célja a Ceaușescu-diktatúra által megfélemlített, elnemzetlenítésre szánt, legnagyobb lélekszámú romániai nemzeti kisebbséget, az erdélyi magyarságot célzó titkos, karitatív humanitárius és kulturális segítségnyújtás volt.

A kiadvány Ablonczy Bálint, a Válasz online munkatársa doktori disszertációjának átdolgozott, rövidített, gazdagon illusztrált változata. A szerző jellemzése szerint „kiváló, el nem mesélt történet egy gyönyörű gesztusról”, amely véleménye szerint az „utolsó nagy közös nemzeti pillanat volt”.

A disszertáció többéves kutatás, ezen belül 27 egykori magyarországi és külföldi aktivistával készített interjú eredménye. Ablonczy a Ratio Podcastnak nyilatkozva „kissé partizán romantikának” nevezte az Erdély-járó mozgalmat, amelyben magyar és külföldi, főleg holland protestáns aktivisták, katolikusok és reformátusok, egyetemisták, szakkollégisták, papok, lelkipásztorok is részt vettek. Olyan, világnézettől független nemzeti ügy volt, amelyet titkon még a magyar állampárt egyes funkcionáriusai is támogattak. A román vámvizsgálatot kijátszva, élelmiszert, kávé, gyógyszert és más létfontosságú cikkeket, valamint nem kevésbé fontos szellemi táplálékot, a román hatalom által tiltott magyar nyelvű könyveket, Bibliát, zsoltároskönyvet, történelmi és vallási irodalmat csempészték át a határon, lebukást, román hatósági retorziót, őrizetbe vételt, rendőrségi vegzálást kockáztatva, amely sok esetben Romániából való kitiltással végződött.

A titkos szervezők pénzügyi hátteret, raktárbázisokat, erdélyi fogadópont-hálózatokat hoztak létre, külföldi kapcsolatokat építettek ki. A hálózat több tucat, bizonyos esetekben százas nagyságrendű aktivistából állt. A szerző ezt az elitet akarta megismerni, bemutatni, egyben tisztelni „a magyar társadalom jóra valóssága előtt”. Arra volt kíváncsi, hogyan lett a magyarországi rendszerváltás egyik legfontosabb témája a határon túli, ezen belül az erdélyi magyarság ügye. Az Erdély-járó mozgalomnak fontos szerepe volt a Kádár-korszak 1956 utáni első nagy spontán tömegtüntetésének, a romániai falurombolás ellen tartott 1988. június 7-i békés felvonulás létrejöttében. 1989 decemberében, a Nicolae Ceaușescu pártvezető bukásához vezető romániai forradalom idején pedig a magyar társadalomban spontán szolidaritási hullám jött létre, amely részben az előző két évtized szervezett segítségnyújtásának következménye volt.

A Kádár-rendszerben az akkori Tömegkommunikációs Kutatóintézet már a 70-es évektől kezdve végzett titkos közvélemény-kutatásokat a magyar társadalomnak a határon túli magyarság iránti viszonyáról az MSZMP Központi Bizottsága számára. A felmérések szerint az embereket már a 60-as, 70-es években foglalkoztatta ez a téma, bár a nyilvánosságban, tömegkommunikációban tabutéma volt. A felmérések szerint a 80-as években már a magyar társadalom 80%-a azon a véleményen volt, hogy segíteni kell a Romániában élő magyarokat, és a magyar állami és a pártvezetés nem tesz eleget ez ügyben. De voltak olyan vezető beosztású, ismert pártfunkcionáriusok

is, például Pozsgay Imre vagy Szűrös Mátyás, akik a párton belül is felvetették ezt a témát. A 70-es években kibontakozó táncházmozgalom is ráirányította a figyelmet az erdélyi magyarságra.

Kik vettek részt az Erdély-járó mozgalomban? Kezdetben azok, akiknek valamilyen családi kötődésük volt, vagy több évig Erdélyben éltek, mint például Entz Géza művészettörténész, későbbi MDF-es politikus, akinek az apja Észak-Erdély visszacsatolása után évekig a kolozsvári egyetem tanára volt, és csak 1949-ben tért vissza családjával Magyarországra. Nagy csoportot tettek ki az „érdeklődő” fiatalok, akik érettségi után, katonaság előtt, mintegy „felfedezőkként” indultak Erdélybe. Ők már a Kádár-rendszerben szocializálódtak, vagyis az oktatás vagy a család révén nem voltak ismereteik a kérdésről. Erdélyi részről katolikus vonalon a börtönviselt, majd házi őrizetben tartott Márton Áron püspöknek volt fontos szerepe, míg református téren mások között Tőkés Lászlót kell megemlíteni.

A 70-es években elfogadott román szállástörvény megtiltotta a szállásadást külföldi állampolgároknak. A hatósági zaklatás nagyon durva volt, lebukás esetén testi motozást is alkalmaztak. A határátlépés aktusa éppen ezért nagy elővigyázatosságot követelt, nehogy a hatóság a szállítmány nyomára bukkanjon. Agyafúrt technikákat találtak ki ez ellen. Ülés alá, pótkerékbe rejtették a könyveket, a gyógyszerek fölé pedig – a Romániában akkor nagyon keresett – Kent cigarettát tettek a vámos számára, aki ennek nyomán nem nézte át a csomagot. Az aktivisták konspirációs szabályokat sajátítottak el: fejben kellett tartaniuk a helyi címeket, nem hordhattak Romániában feltűnő, szokatlan öltözetet, Adidas cipőt vagy hasonlót. A magyarországi Erdélyieket Támogató Egyesület (ETE) raktárhálózatot hozott létre, a hazatérő aktivistáknak jelentéseket kellett készíteniük, hol vannak az ellenőrző pontok, milyen veszélyek leselkednek a látogatókra.

A becsempészett holmik között nagy kereslet volt többek között a hiánycikknek számító kaszakó iránt. Utóbbit a helyiek többszörös felárral tudták értékesíteni, és a bevételből még templomot is sikerült építeniük. De az anyaországi aktivisták sem tértek haza üres kézzel: pótolhatatlan történeti dokumentumok másolatait hozták magukkal, tartva az eredeti okmányok esetleges megsemmisítésétől.

A rendszerváltás utáni kormányokban több egykori Erdély-járó személy is szerepet vállalt, köztük Entz Géza, aki a Határon Túli Magyarok Hivatalának első elnöke lett vagy Zalatnay István református lelkész. A romániai forradalom alatti példás anyaországi

segítségnyújtást viszont elhomályosította a külhoni magyarság kettős állampolgárságáról rendezett 2004-es magyarországi népszavazás kudarca, ami valóságos sokkot okozott az erdélyi magyarság körében, „kettétörte a szolidaritásról kialakult képzetet” a szerző megfogalmazása szerint. Az elmúlt évtizedekben szerencsére alapvető változás történt, tudatosította az erdélyi magyar társadalomban, hogy az „igazi Magyarország velük van”. 2010-ben, a Fidesz kétharmados győzelme után nem sokkal, a magyar parlamentben, három kivétellel az összes képviselő megszavazta a külhoni magyarság számára a könnyített állampolgárságot. De az az egység, amely az anyaországi és külhoni magyarság között 1989-ben létrejött, már nem állt helyre.

A magyarországi katolikus kisközösségek tagjai nagy számban vettek részt a segítségnyújtásban. Az egyik interjúalany, Puchard Zoltán elmondta: a korszellemhez tartozott, hogy akkori lakóhelye, Rákosfalva katolikus közösségének fiataljaival kezdte az Erdély-járást. Alapvetően könyveket és hangzóanyagokat csempészték székelyföldi plébániákra. A csoport tagja volt Csermák Zoltán, aki akkor a Hungaroton gazdasági igazgatójaként dolgozott. Puchard Zoltán rengeteg kazettát kapott tőle népszerű magyar slágerénekesek felvételeivel. Egyszer a román vámos betette az egyik kazettát az autómagnóba, hogy ellenőrizze, valóban az van-e rajta, ami a borítón áll. Megszólalt a könnyűzene, mire kikapcsoltatta velük. Miközben valójában Sinkovits Imre olvasott fel a Bibliából, mert hogy a rövid eredeti tartalom után rá volt másolva a „kényes” anyag. A többi kazetta is népdalokat, hitmélyítő énekeket, az István, a király rockoperát és hasonlókat tartalmazott. Sok Bibliát viszont elkoboztak, és többek között WC-papírt gyártottak belőlük, de a gyatra kivitelezés miatt rajtuk maradt a nyomtatott írás, leleplezve a vallásgyalázókat.

Szoros kapcsolat alakult ki az árva gyerekeket felkaroló akkori népszerű csíksomlyói plébánossal, Gergely Istvánnal, „Tisztivel” is, akit a hatóságok állandóan zaklattak, többször áthelyeztettek, de nem tudtak megtörni. Ő mindig kisközösségekben gondolkodott, idősebb és fiatalabb családoknak is szervezett csoportokat, templomot épített. Az akkori erdélyi kapcsolatoknak, egyáltalán az Erdély-járásnak nagy szerepe volt később a Háló mozgalom létrehozásában.

Előkészületben van a kötet romániai kiadása is. Ez számunkra, egykori Erdély-járók számára azért is fontos, mert a mai erdélyi magyar fiatalok, az akkori fiatalok unokái valószínűleg keveset tudnak a mozgalomról. Meg kell ismertetni velük, hogy tudják: sokan voltunk,

akik felmenőik mellett álltunk a vészterhes időkben, és az állampolgárság könnyített megszerzésére voksoltunk a rossz emlékű népszavazáson – amelyen egyébként többségben voltak az igenek, csak az akkori magyar balliberális kormánykoalíció gyalázatos ellenpropagandája miatt kialakult alacsony részvétel nyomán érvénytelen lett. Ez soha többé nem ismétlődhet meg! Nem hagyhatjuk, hogy megosszanak bennünket, nem történhet meg többé, hogy szembeállítsák az anyaországot a külhoni magyarsággal!

T. Kovács Péter

Vendégkönyv

Könyvbemutató az S4-ben, avagy emlékek szárnyain...

Találkozás, kapcsolat, közösség – a Háló három jelszava, amely köré számos tevékenység fonódik immár több mint három évtizede, szerte a Kárpát-medencében. A Háló Közösségi és Kulturális Központ gazdag kulturális programjának lehettünk mi is részesei novemberben, megtapasztalva budapesti barátaink vendégszeretétét.

Schön György fotója

A Tarsoly főszerkesztőjének kérésére visszaidézem a 2025. november 19-i könyvbemutatót, amely nagy élmény volt számunkra. De arról is érdeklődött Marika, hogyan kapcsolódtunk a Hálóhoz?

Ezzel kezdeném: bogozódva...

Mintegy huszonöt évvel ezelőtt Brassóban laktunk. Levente fiunk 5-6 éves lehetett, Noémi lányunk talán fél- vagy egyéves, amikor a Háló vezetői, köztük Szeibert András, Puchard Gyöngyike és a többiek, akik befértek egy személygépkocsiba, erdélyi portyájuk során hozzánk is ellátogattak.

Olyan lelkesedéssel, szeretettel és odaadással meséltek álmaikról, terveikről, a határokon átívelő kapcsolatépítés szépségéről, a hídépítés fontosságáról a különböző lelkiségek között, hogy engem is magukkal ragadtak. Szívesen elvállaltam, hogy szerény lehetőségeim és képességeim szerint bekapcsolódom a bogozásba. Akkoriban Nagy-György Attila és Molnár Melinda voltak az erdélyi Háló vezetői. Legszebb brassói hálós élményeim közé tartozik, amikor sikerült megszervezni és vendégül látni az Áprily Lajos Líceum dísztermében Szabó Ferenc jezsuita szerzetest, tanárt, költőt, a Távlatok című folyóirat főszerkesztőjét. A telt házas találkozó nagy esemény volt a brassói szórványmagyság életében.

Telt-múlt az idő, Brassóból Sepsiszentgyörgyre költöztünk. Akkor Pál Katinka és Attila voltak a sepsiszentgyörgyi bogozók, együtt szóttük-fontuk-bogoztuk a Hálót. Kialakult egy jó kis szentgyörgyi csapat. Majd forgott az idő kereke, átadtuk a stafétát. De mindvégig szívügyemnek tekintettem a Hálót, hiszen nagyon sok szép helyi rendezvényel, erdélyi és Kárpát-medencei táborral, találkozóval, lelkigyakorlattal, barátságokkal színesítette az életünket. Sok csodálatos, nagy tudású, szerény és hitét mélységeiben is megélt embert ismertünk meg határokon innen és túl.

Nagy öröm volt számomra, hogy – kezdeményezésemre – 2014-ben megjelent a kolozsvári Verbum Kiadó gondozásában, Bodó Márta és jómagam szerkesztésében a Lélekmozaik Háló-antológia. A borító Imets László csíkszeredai grafikus, tanár festményének felhasználásával készült. Egymásba fonódó történetekből közös élet születik címmel Bodó Márta felelős kiadó írt hozzá előszót. A Háló lelkiségéről Sebestyén Ottó, az akkori erdélyi Háló Egyesület elnöke és Bayer Róbert írt.

A magyarországi szerzők között található Székelyné Szénássy Judit, Csermák Zoltán, Bayer Róbert és a néhai Arató László. Laci bácsi már odaátról, talán az igazi Angyali karból figyeli a cserkészek és a Háló életét. Merem remélni, hogy közbenjár értünk, hiszen küzdelmes, dolgos élete példamutató számunkra. Neki köszönhetően jutott cserkész könyvállomány Erdélybe akkor, amikor a kilencvenes évek elején újraéledt az ifjúsági mozgalom, és mindent az elejéről kellett kezdeni.

Mindegyik szerző más-más színnel és életképpel gazdagította a Háló antológia kötetét. Azóta nagyon sok szerzőnek önálló kötete is megjelent, hála Istennek. Köztük a férjemnek, Józsa Attilának is. A budapesti Romanika Kiadó gondozásában jelent meg 2019-ben A második esély, az Egy szívátültetés regénye, 2022-ben a Gyermekláncfű. 77 mese Hetedhétországból és 2025-ben a Tisztítótűz című regénye.

Itt szeretnék köszönetet mondani Schön Györgynek, aki másodjára is lehetőséget biztosított, teret adott az S4 Közösségi és Kulturális Központban, hogy Attila bemutathassa alkotásait.

Csodálkozva figyeltem, hogy milyen aktív közösségi élet zajlik ott: különböző zenei műfajok délutánja, táncházak, könyvbemutatók, kiállítások...majd egy pohár bor mellett eszmecsere a világ és önmagunk dolgairól... A nagyteremben, melynek falai kiállítótérként is szolgálnak, egy nagy asztalon szebbnél szebb kézműves karácsonyi díszek, koszorúk, festmények, kézimunkák sorakoztak, várva, hogy új gazdára találjanak.

Árpád-házi Szent Erzsébet emléknapján, november 19-én megszemléltem az Aszalós-terem fotóit, amelyet csupa szívemhez közel álló alkotás díszített. Köztük a Csiksomlyói Madonna (1994) és egy El Camino zarándokutat megidéző festmény. Örömmel láttam ott az előző évek Tarsoly számaint is, továbbá sok más értékes könyvet és faragott tárgyat. Központi helyen a 2010-es székelyudvarhelyi Háló-találkozó emlékét, benne Nagy-Magyarország faragott térképével.

Józsa Attila Tisztítótűz című könyvének bemutatójára viszonylag kevesen jöttek el, de éppen ezért tudott kialakulni egy családi hangulat. Schön György házigazda mutatott be minket, Sepsiszentgyörgyről érkezettek és Horváth Zoltán Györgyöt, a Romanika Kiadó vezetőjét, Podmaniczky-díjas egyetemi mesteroktatót, akit már jól ismernek a budapestiek, hiszen gyakran tart különböző témákról előadást. Zoltán egy két lábon járó enciklopédia, bejárta a Kárpát-medence magyar vonatkozású emlékhelyeit, amelyekről könyvet vagy kis füzetecskéket jelentetett meg. Neki köszönhető a Tisztítótűzben található ötven fotó is, amelyet szakszerű aláírásokkal látott el, növelve az eszmei értéket. A könyvbemutató alkalmával vetített képeken Kőbánya, Józsefváros, Brassó, Parajd, Bécs, Graz, Szentendre, Velence, Finnország szerepelt.

Attilát faggatta a regényével kapcsolatosan, aki elmondta, hogy négy hónap leforgása alatt írta meg Gajzágó Tamás történetét. Majd részesei lehettünk egy rendhagyó időutazásnak, a főhős életét 15 éves korától 87 éves koráig követhettük nyomon. A regény érdekessége, hogy

számos József Attila-versidézettel tartalmaz, mivel ő a szerző kedvenc költője.

Schön György fotója

A könyvbemutató végét a házigazda, Schön György gitárjátéka színesítette, aki Pilinszky János, Reményik Sándor, Bogdán József papköltő, és József Attila költeményeinek saját, megzenésített változatát adta elő. Ráadásnak elmondta Józsa Attila: Utazás Meseországba című meséjét, amely elmondása szerint kis unokájának is egyik kedvence.

Itt ért véget hivatalosan a könyvbemutató és kezdődtek a baráti beszélgetések. Martinek Imrével 2023-ban ismerkedtünk meg, jó volt újra találkozni. Margitfalvy György is részleteket osztott meg élete történéseiből. Jó volt beszélgetni, meghallgatni, biztatni egymást. De nemsokára jóféle borral is megkínáltak a házigazdák. Előkerült két hegedű, gazdájukkal együtt, majd közös népdalkincsünk tárházából együtt énekeltünk, sőt táncrea is perdültünk. Megtiszteltetésként éltük meg, hogy a Katolikus Rádiótól Tóth J. András szerkesztőségvezető is jelen volt, Szentendréről és Aszódról is jöttek barátaink. A másik teremben sem szomorkodtak, hiszen a moldvai táncháznak húzták a zenészek.

A családi hangulat megtapasztalása után másnap újra visszatértünk, mert Horváth Zoltán György „Szent Erzsébet kultusza Wartburgtól Marburgig” címmel tartott előadást az egyik legismertebb

magyar királylányról. Számos érdekes, olykor talán kevésbé ismert információval gyarapodhattak a jelenlévők.

Jó találkozni egymással, jó kapcsolatban lenni határon innen és túl, jó közösséget alkotni és egymás által megtapasztalni a jó Isten szeretetét. Hálás köszönet mindenért, a Jóisten éltesse még sok harminc éven át a Hálót!

Józsa Zsuzsanna (Sepsiszentgyörgy)

Életképek

Nádmesék koncertek az S4-ben

Sándor Ádám oboaművésszel beszélgettünk

Minden második hónap utolsó vasárnapján délután öt órától az S4-ben felcsendülnek Mozart, Beethoven, Bach és még számos neves szerző dallamai. Önkéntes fiatal művészekből álló kamarazenekar hívja a közönséget, hogy emeljék fel tekintetüket a mindennapi életből, és nézzenek ki egy olyan világba, amit az Isten irányít.

A zenekar alapítója Sándor Ádám oboaművész. Ő szerkeszti a sorozatot, és ő a koncerten a műsorvezető is. Róla azt kell tudni, hogy fiatal, elkötelezett zenész, feladatának tekinti az emberek, elsősorban a gyerekek zenei nevelését, a valódi értékeket hordozó művészetek irányába történő érzékenyítést.

Így vall erről: „A művészetnek az a célja, hogy az embert Emberré nevelje. és emberségében megtartsa. Ha kiesik az emberségéből, bűn elkövetése által, akkor a művészet segítsen megtalálni azt az utat, hogy hogyan tud az emberségbe visszaemelkedni. A művészet az Istennek a felkészült művészen keresztüli üzenete a hallgatóságnak”.

A harmonikaművész Halász Péter és a zeneszerző Kovács Misi 19 éves koruk óta tagjai a zeneművészeti műhelynek. Ők önkéntes közreműködők – mivel az adományok felét – de túl kis összegek esetén a teljes összeget, amit a közönségtől kapnak, az S4 fenntartására meghagyják.

A koncertek elején Ádám beszél az Esztendőkörös Változásrendről, a természet Isten kormányozta erőinek folytonos, négy évszakos körforgásáról, ami az Élet feltámadása-növekedése-érése-utódnevelés-megöregedés-elmúlás, évente megbízhatóan ismétlődő változásrend. Erre igyekszik Ádám ráirányítani a hétköznapi problémáiba

belebonyolódott emberek figyelmét, és segít felemelni a tekintetüket egy olyan Rend irányába, amelyet NEM EMBER IRÁNYÍT, hanem MAGA AZ ISTEN.

Találkozásunkra a munkahelyéről érkezett, még előtte van a délutáni gyakorlás: naponta három óra, ennyi kell ahhoz, hogy felléphessen.

Schmidt Balázs fotója

„Hogy ebben a sötétségbe zuhanó világban valamit mégiscsak tudjunk hatni, azt az embernek magán kell elkezdenie. Légy az a változás, amit a világban szeretnél látni – ezt nagyon sok keleti bölcs mondta. Érezzük, hogy ez valódi üzenet, mindegy, hogy kitől jön, ugyanolyan, mint az, hogy egy zeneműnél teljesen mindegy, hogy azt ki írta le. Beethoven vagy Bach – aki minden műve végére odaírta: Soli Deo Gloria (egyedül Istené a dicsőség). A zenei művészet egy anyagi mágia, ami mégis megfoghatatlan, hiszen amikor még nem játszik az ember a hangszeren, akkor még nincsen zene, amikor pedig az utolsó hang is elhangzik, utána már nincsen. Meg kell látni, hogy minden az Isten, tehát rajta kívül nem is látunk mást. Szent János evangéliumának elején arról van szó, hogy MINDEN az Ígéből lett. A minden márpedig minden, nincsen kivétel.

Azért gyakorolok otthon, és azért akarom ezt a közönségnek lejátszani – nem a pénz, nem a taps miatt –, hanem azért akarok megnyilvánulni, mert ezt az üzenetet, ami bennem a zene hatására lejátszódott folyamat, fontosnak tartom, és érzem, hogy meg kell osztani. Ez egy belső, halk, de ellentmondást nem tűrő parancs: már a gyakorlásnál kezdődik. Ha próbálom elhanyagolni a gyakorlást, egyre rosszabbul érzem magam – nem találom a helyem, egyre feszültebb leszek, és az égető lelkiismeret-furdalás is egyre erősödően jelentkezve azt parancsolja, hogy gyakorolni kell. Amint azonban hangszer kerül a kezembe, ezek a jelenségek mind azonnal megszűnnek, és egy elmondhatatlan öröm és élvezet veszi át helyüket.

Ha megfelelő tempóban játszom ezeket a hangokat, akkor elkezdődik a varázslat. A zeneművészet a beavatási rendszereknek az egyik legmagasabbika, amelyen keresztül elérhető az Istennel való egyesülés. Az emberi test sugároz egyfolytában. Ha én kisugárzok egy magasabb szellemiséget, akkor az a többiekre mind hatni fog. Kezdenek el valamit csinálni – vegyen a kezébe könyvet. Jókai, Móricz, ne csak írókat, költőket is, például Vörösmartyt.

Hívja, és engedje be magába azokat az értékeket, művészeti alkotásokat, amelyekből benne Fény fog gyűlni. Mert ha ő ezt megteszi, akkor ő maga lesz az a gyertyafény, a saját környezetében, amely világítani fog ebben a káoszba, sötétségbe zuhanó világban.

Ez lenne az egésznek, tehát a Nádmeséknek a mondandója, értelme. Ezt nyilván csak úgy lehet megtenni, ha az ember jól felkészülten megy oda egy koncertre – mondja Ádám.

A Nádmesék közönsége néha egészen kicsi gyermekeket is hoz magával. A kicsik nehezen tudnak ötven percet egyfolytában figyelni. Ádám ezért találta ki a kézműves sarkot. A gyerekeknek szabad ott beszélgetni, alkotni, sőt, az alkotással esetleg szaladgálni is. A gyerekek vidám csivitelése pontosan beleillik Ádámék hitvallásába. Aki egyszer ellátogat egy ilyen koncertre, már alig várja a következőt.

Széplaki Mária

Visszanézó

Koncz András búcsúztatója 2012-ből

2011 végén a Háló Közösségi Központ bezárta kapuit. Valamivel több mint nyolc éven át volt otthona a Hálónak a Ferenciek terén. És mint az évek során kiderült, ennél sokkal több, és sokkal többeknek.

A Tarsoly mostani száma a Háló Közösségi Központról szól. Emléket állítunk a Kolta Galériának. Összegyűjtjük néhány, számunkra fontos ember gondolatát a Központról. Bemutattunk példaként egy muzsikust, aki sokat zenélt nálunk. Megszólítottunk egy budapesti vendéget és néhány határon túli fiatal hálóst is, hogy meséljék el, mit jelentett nekik a Központ. Megpróbáltuk leírni, hogy szerintünk mitől sikerült otthonossá tenni ezt a helyet. És még a lelki kapaszkodót is a Központ egyik programjából idéztük. A képeket pedig az elmúlt évek kiállításából és néhány életképből válogattuk.

Mielőtt belemegyünk a részletekbe, szenteljünk néhány mondatot az összefoglalásnak!

Azt hiszem, hogy itt is pontosan azt csináltuk, mint amit a Hálótalálkozókon szerte a Kárpát-medencében. Megpróbáltunk embereket megszólítani, velük személyes kapcsolatba kerülni, és számukra egy aktív egyházépítő víziót tolmácsolni szóban és lélekben. Véleményem szerint ezt a munkát Budapesten sem végeztük rosszabbul, mint bárhol máshol a Kárpát-medencében.

Itt is, mint a Hálóban mindenhol, önkéntesek segítették a munkánkat. A budapesti önkéntesi kör nagy volt, egyszerre körülbelül 30 ember tartozott a bogozók közé.

Igaz, a Háló Közösségi Központ a Háló üzenetét kevésbé szavakkal, inkább szavakon túli kommunikációval tolmácsolta. Például a zenész társaim, akik néha csak próbálni tértek be ide, nagyon mélyen megérintődtek a Háló szellemiségétől. Sokan közülünk csak bennünk érezték meg az egyház kinyújtott szerető kezét. Azt hiszem, már ez maga is misszió volt.

Összefoglalva én úgy érzem, nagyon fontos dolgokat csináltunk, óriási értéket hoztunk létre, és a Háló alapküldetését teljesítettük Budapesten, méghez a sikeresen.

A befejezésért a felelősség minket is terhel – engem személyesen, hogy talán túl keveset tettem az önfenntartó Háló érdekében. Azt hiszem, hogy nem tudtunk többet tenni annál, mint amit tettünk. Ennyi fért bele az energiánkba. A bezárás egyértelműen és kizárólag az anyagi források hiánya.

Szép volt. Nagyon szép volt. És szerintem sikeres volt. Most pedig el kell engednünk. és a jövőre kell koncentrálnunk! Olyan, mint hogyha a nagyon szeretett kisközösségünk soha többé nem jönne össze. Fáj, de nem tragédia. Építsünk új közösséget!

*Koncz András
Tarsoly, 2012. január*

Nekem tetszett

Csillag az égen

Azt mondják, ha az embert megtépázza a Sors, a gyökereibe kapaszkodik. Amikor húsz év németországi tartózkodás után hazatértem Magyarországra, hasonlóan éreztem. Történelmi műsorokat néztem, előadásokat hallgattam, könyveket olvastam, például Mohácsról vagy a tatárjárásról. Mint minden igaz magyart, engem is újra áthatott a trianoni fájdalom.

A színészeket, akikről az emberek beszéltek, nem ismertem, az újságokban számomra csupa idegen arcot láttam. Húsz év Magyarország hiányzott az életemből.

Az újratervezés közben egyszer csak rám talált a “Fújj meg szél” című dal a youtube-on. Magával ragadó, lenyűgöző dallam, ritmusok, nem mindennapi szöveg, hű, de klassz! Kik ezek? Így hallgattam meg egyre több zeneszámot a Bagossy Brothers Companytól, több műsort megnéztem, interjút meghallgattam, amelyekben szerepeltek. Az Erdély TV-ben, délvidéki adásokban, talkshow-kban, podcastokban. Őt erdélyi fiatal férfiről van szó, akik felcserélhetetlenek, jókedvűek, őszinték, természetesek.

Több videóklipjükben felbukkan az erdélyi táj, a fenyvesek, a hó. Milyen jó ez a modern technika, bár csak a képernyőn, de így láthatom én is. A “Visszajövök” c. zeneszámuk klipje például Budapest belvárosában kezdődik, és a gyergyói fenyvesben ér véget, összekötve így az anyaországot Erdéllyel. Ezeknek a fiúknak sikerül felébreszteniük bennünk a Székelyföld és az egymás iránti érdeklődést. Mintha

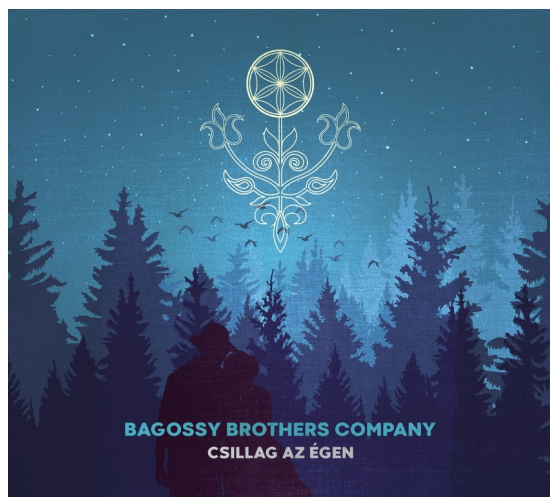
mindeddig ez szunnyadt volna. Eszembe jut a nagyapám, aki szintén Erdélyből jött Budapestre, hogy ott feleségül vegye felvidéki nagymamámat. Hirtelen késztetést érzek arra, hogy elmenjek Erdélybe, és megkeressem a szülőfaluját.

Nézem a Bagossy-koncerteket sorban, egymás után. Tengernyi rajongó énekel velük, tudják kívülről a dalaik szövegét. Ezek már ilyen régen ismertek? Boldog felismerés, hogy van egy ilyen klassz magyar együttesünk!

Ráakadok egy különleges koncertfelvételre “Csillag az égen” címmel a Csíksomlyói Nyeregben. Ezen a koncerten a Bagossy-dalok népi dalbetéteket, ritmusokat kapnak. Katartikus élmény ezt a műsort nézni: egyszer könny szökik a szemembe, másszor nevetek. Többször is meghallgatom a produkciót, én is szeretném énekelni a szövegeket.

A Bagossy Brothers Company zenészeinek sikerül megérinteni a Kárpát-medence magyarjainak szívét-lelkét. A tagok üzennek a dallamokkal: itt vagyunk együtt, a szeretet és az összetartozás nem ismer határokat. Lehet, hogy ezt nem tudatosan teszik, és mégis visszavezetnek minket a gyökereinkhez, hogy azokba kapaszkodjunk együtt, könnyedén, dalolva...

Jansen Marita

*A Bagossy Brothers Company Csillag az égen című tripla CD-jének borítója
A kép forrása <https://popshop.hu/termek/csillag-az-egen-tripla-cd/>*

Kedves Olvasó,

Megtisztel azzal bennünket, ha kiadványunkat végig olvassa. A Tarsoly minden egyes száma betekintést nyújt a Háló közösség életébe. Ha egyetért a Háló szellemiségével és céljaival, kérem, támogassa egyesületünket:

HU25 10700206-44515407-51200002 Swift CIBHHUHB

Részletesebben itt tájékozódhat, ahol nem csak a forintos fizetési lehetőségeket is megtalálja:

<https://www.halo.hu/index.php/adomany-szervezes/partfogo-pengoje>

Mindenkinek értékes, közösségépítő tevékenységeket kívánunk!

Impresszum

Kiadja a **Háló Egyesület** (www.halo.hu)

A Tarsoly korábbi számai letölthetők: <https://halo.hu/index.php/kiadvanyok>

Főszerkesztő: **Széplaki Mária**

Szerkesztők: **Kómár Katalin, Szeibert András, T.Kovács Péter**

Olvasószerkesztő: **T.Kovács Péter**

Tördelés: **Margitfalvy György**

Nyomda: Korrekt Nyomdaipari Kft., Budapest